

מבחן הלב

עצות ותובנות
של הרב שג"ר זצ"ל
לשמינסטים

מתוך ראיון שלא פורסם

לפניכם קטעים מריאיון שטרם פורסם, שערך שמיניסט
מישיבה תיכונית עם הרב שג"ר על עולם הישיבות הגבוהות:

.....

_ שלום הרב שג"ר. רציתי להתחיל את הריאיון מהשאלה הבסיסית: מה בעצם אני מחפש בישיבה? ברור לי שאני רוצה ללמוד תורה, ועוד יותר - ללמוד איך ללמוד תורה. ברור לי שאני רוצה להכיר את התורה לעומק. ברור לי שאני רוצה לגדול ולהתפתח, להעמיק את זהותי הדתית. אני מחפש לפתח את הנפש שלי. את הקשר שלי אל הקב"ה. אני מחפש 'להיכנס לסיפור'. יש הרבה ישיבות, הרבה כיוונים... אני בעצמי עוד לא יודע. לעשות הסדר? צבא מלא? ישיבה שהלימוד בה חזק? ישיבה ששמה דגש על נפש? על יראת שמיים? ישיבה שיש בה מגע עם החברה הישראלית? אני רוצה להשתנות בישיבה? ומה עם החיים שלי עכשיו? אני חי בעולם מוצף במידע, בדיבור, במדיה, בחדשות, באירועים. אני חי בחיים שמורכבים מהרבה תחומים. האם יש קשר בין הישיבה לבין החיים הביתיים שלי?

הרב שג"ר: תודה על השאלות הכנות. תלמידים רבים הולכים לישיבה כדי להשתנות (זו ההבטחה של הר"מים בישיבה התיכונית). אולם העולם של תלמידי הישיבה התיכונית איננו עשוי מעור אחד. לצד התורה ובקשתה קיימים עולמות נוספים: ערכים, חשיבה והרגלים מודרניים (כולל מאפיינים תרבותיים כגון מוסיקה, ספרות ושירה), חיי חברה ועוד. הישיבות הגבוהות, לסוגיהן השונים, מחנכות למהפך; אולם עלינו לבחון אותו. האם הכניסה לישיבה משמעותה

התכחשות והתנכרות לחלקים מעצמי-אישיותי? האם השינוי הזה יגרום לי לוותר על אחיזתי בעולם הזה, לטשטש את צורות החשיבה שסיגלתי לעצמי?

גם אותי, בהיותי תלמיד בישיבת הסדר, הטרידו הפערים בין בית המדרש לבין הבית, בין המרחב הישיבתי לבין הבית שלי, הרחובות שמסביב, העולם שב'חוץ', בין ה'זמן' לבין 'בין הזמנים'.

כשהגענו לישיבה בתחילת אלול, עברו שבוע-שבועיים של הלם עד שנכנסנו למערכת של הישיבה.

עברנו מעולם אחד למשנהו, עד שחשנו שאנחנו כבר אחרים. 'נכנסנו לסיפור'; הרגשנו את העוצמה של הכניסה הזאת, אותה חיפשנו. האמת הייתה, שהעולם שממנו באנו - הודחק והוסט הצידה. הפער הזה גרם לחלק מהחבר'ה שבשלב הראשון "נכנסו חזק" והתמידו, לקשיים בשלב מאוחר יותר - כשעמדו בפני עצמם, חלקם נאלצו להתנער במידה כזו או אחרת ממה שקיבלו בישיבה.

הקושי נובע כאמור מכך שאנחנו

**הקושי נובע כאמור
מכך שאנחנו שייכים
לכמה עולמות. מצד
אחד - עולם התורה,
עולם יהודי, עולם
מסורתי, עם הרגלי
חשיבה ונורמות
משלו; ומצד שני
- ערכים מערביים,
חשיבה ביקורתית,
לימודי תיכון.**

שייכים לכמה עולמות. מצד אחד - עולם התורה, עולם יהודי, עולם מסורתי, עם הרגלי חשיבה ונורמות משלו; ומצד שני - ערכים מערביים, חשיבה ביקורתית, לימודי תיכון.

**השאלה החשובה
בחיפוש ישיבה היא,
בעצם, באיזה מקום
תוכל להביא את
עולמך ואת כל כולך,
על כל חלקיך.**

יש כמובן אמת בטענה
ה'ישיבתית' שלא כל ערך יכול
להיכנס לעולם התורה, שהישיבה
צריכה להיות מעין 'תיבת נח'
שבה אדם עובר כמה שנים
תמציתיות של לימוד ועבודת ה'
שאתן ייצא אל החיים הבוגרים.
אולם מצד שני, זה אנחנו ואלו
הערכים שלנו; אנחנו אזרחים

של כמה עולמות (והרי לערכים מודרניים רבים אנו מייחסים ערך
דתי-אלוקי). אנו מאמינים שגם בעולם המודרני יש 'ניצוצות' שצריך
להעלות, ודבר ה' נמצא גם ב'חיי העולם'.

**__ אז אם אני מבין, אתה בעצם אומר לי: אתה מחפש שינוי, קפיצה
למים, אבל לא תוכל לעשות זאת בלי כל החלקים הקיימים בך.**

הרב שג"ר: אני מזמין אותך לבוא כפי שאתה, עם כל העולם שלך.
השאלה החשובה בחיפוש ישיבה היא, בעצם, באיזה מקום תוכל
להביא את עולמך ואת כל כולך, על כל חלקיך. איזה מקום יאפשר לך
להביא את כל הזהויות שלך ויציע לך לימוד ועבודת ה' שמתקשרים
עם כולם. התכלית של גישה כזו היא ליצור זהות ואחדות, שלא נהפוך
להיות אזרחים של שני עולמות, חצויים בפיסוק בין הישיבה לבית,
שלא נתנכר לחלק משמעותי בעצמנו. אם תרגיש שתוכל להביא את
כל עולמך אל הישיבה, תוכל לפתח קשר אינטימי עם התורה, קשר
שלא יתבטא רק בשנותיך בישיבה אלא ייגע בכל מרחבי האישיות
שלך, קשר שיתרחש במלוא עוצמתו גם אחרי שתעזוב את הישיבה,
גם בגיל 35 וגם בגיל 65.

__חשבתי שתדבר איתי על לימוד ועל עבודת ה', ואתה מדבר איתי על עולמי שלי. אז מה בעצם אמור לקרות בישיבה?

הרב שג"ר: ראשית, האווירה בישיבה היא של אמון בקב"ה בתורה, ואמון בתלמידים ובמה שהם מביאים. אין דפוס כפוי של 'כך צריך להיראות', או 'כך יש לחשוב'. התהליכים שמתרחשים בישיבה עם התורה, עם הקב"ה ועם החברים עובדים עם המקום האישי שלך, הם אמורים להיבנות על גבי עולמך שלך. יש בישיבה אמון ברצון הטוב, בתבונה, בצדדים החיוביים של התלמיד. המטרה היא לפתח בהדרגה צדדים חיוביים הקיימים אצל כל אחד בצורה גרעינית, לאט לאט.

כאשר האמון נבנה, וההתרחשות בישיבה איננה מנותקת מעולמך האישי, תתאפשר ההתרחשות המרכזית שאמורה לקרות בישיבה: הקשבה לקול ה', להטות אוזן לתביעה, לדרישה, לשאלה שמפנה אלינו התורה. זו הסיבה שהעשייה המרכזית בישיבה הינה הלימוד.

__על איזה סוג של לימוד אתה מדבר?

הרב שג"ר: ברובד הראשון, על לימוד גמרא קלאסי, או על לימוד מחשבה או הלכה 'קלאסי'. התנועה הראשונית והחשובה שישיבה מציעה היא ללמוד לדבר בשפה של התורה. השאיפה הינה ליצור אינטימיות עם המקורות מצד אחד, להבין אותם ולדבר בשפתם, לרכוש מיומנות למדנית לא פחות מזו של תלמידי הישיבות ה'חרדיות'.

ברובד השני, הישיבה צריכה להציע גם ניסוח מחדש של השפה הזאת, ניסוח שיהיה תרגום של הלימוד לשפה שלנו, של עולמנו המורכב. בית מדרש של המאה ה-21 חייב לפתוח פתח לשילוב גישה ושיטות חשיבה שאינן מסורתיות בהכרח, מפני שהעולם

**התנועה הראשונית
והחשובה שישיבה
מציעה היא ללמוד
לדבר בשפה של
התורה. השאיפה הינה
ליצור אינטימיות עם
המקורות מצד אחד,
להבין אותם ולדבר
בשפתם.**

הדתי שאנחנו חיים בו כבר לא
חושב רק בצורה שבה חשבו
אבותינו. השאיפה הברורה היא
לחיות בעולם של קדושה; אך
לא מדובר על קדושה מנוכרת
למציאות חיינו, אלא קדושה
הנטועה בעולם הזה, עם כל
מורכבותו. זו הייתה שאיפתו
של הרב קוק, ואנו מנסים
ליישם אותה בלימוד הגמרא
בישיבה.

במובן הזה הלימוד ועבודת ה' בישיבה מתרחבים לאפיקים שאינם
רק 'למדניים' או 'הגותיים'; יש פנייה אל הגוף, לתנועה, ליצירה, יש
חיי חבורה שהיא עצמה קהילת לימוד-עבודה-וחברות, יש ספרות,
אמנות, יש חיים.

אני שומע את המילים האלו מהרבה מקומות. הרבה ישיבות היום
מדברות על לימוד תורה יחד עם עיסוק בנפש, למדנות וחסידות,
תורה וחיים... אני מרגיש שהמילים האלו כבר קצת שחוקות.
אני גם לא בטוח שהשילובים שמוצעים לי יפתרו את השאלות
שיש לי על היחסים בין התורה לבין המציאות, או את השאלות
שלי על המשך דרכי בתורה, בצבא, בשלבים שיבואו לאחר מכן.
מה אתה מציע כדי שהמילים לא ייהפכו לסיסמאות?

הרב שג"ר: אני לא חושב שישיבה, או כל מוסד תורני אחר, יכולים
'למכור' שילוב מדויק ומנצח בין הערכים השונים שמנחים את חיינו.
אני חושש לומר שלפעמים הציונות הדתית עצמה מנסה לשלב בין

דברים שלא ניתנים לשילוב. אינני בטוח שיש לי תשובות הולמות לבעיות שאתה מציג, שהן כנות ומדויקות. מצד שני, יש שילובים שהם מוכרחים מצד המציאות. שהם לא פרי של אידאולוגיה, אלא שחיינו מכריחים אותנו אליהם. אני חושב שהחשוב מבניהם הוא השילוב של שכל ולב, שילוב של עולם דתי פנימי, עמוק ומתמסר, עם עולם רציונלי וביקורתי. שילוב הכרחי נוסף הוא שילוב בין ידידות ורעות לאינדיבידואליזם ומימוש עצמי, ומאידך בין אידיאליזם ותודעת שליחות לבין אותנטיות וכנות. איך לשלב? אין לזה נוסחאות. השילובים במהותם, כשם שהם מחויבי המציאות הם אינם פשוטים. האמנות של חיי האמונה יכולה ליצור את השילובים. והאמת היא, שבשביל זה באים לישיבה... האדם בישיבה לומד לא רק תוכן, ידע, ספרים, אלא רוח, ניגון, התכוונות רוחנית. מלאכת השילוב האישית הזו, היא הנמצאת במוקד השהות בישיבה, כי אחרת היינו לומדים מתוך ספר. הישיבה שואפת ליצור מפגש שכזה, בתוך נפשם של תלמידיה, בין תלמיד לתלמיד, ובין בית המדרש כולו לעם ישראל ולעולם.

_ספר לי עוד על השילוב בין שכל ולב.

הרב שג"ר: אדגים זאת דרך שני מרחבי הלימוד החשובים ביותר מבחינתי: לימוד הגמרא ולימודי החסידות. לימוד הגמרא - הלימוד תופס שעות רבות, בכל הישיבות, והוא "גולת הכותרת" של עולם התורה, אך לעיתים רבות הוא הופך להיות רכישה של ידע תורני 'חיצוני' ולא פונה אל המרחב האישי של הלומד. הפתרון נעוץ, בין השאר, בצורת הלימוד, באופי הלימוד, בשאלות ששואלים כשלומדים גמרא. הלימוד צריך להיות משמעותי, עם שאלות של רלוונטיות. רלוונטיות איננה רק 'איפה זה פוגש

אותי', אלא הניסיון להבין לעומק מה עומד מאחורי מהלכי הלימוד, מדוע הגמרא או הראשונים מבצעים מהלכים כאלה או אחרים - ולא

**בשלב הבא של
הלימוד צריך לשאול
- "איפה נמצאת
הסוגיה בעולם שלי".
מה היא אומרת לי?
אלו שאלות היא מפנה
כלפיי? לא מדובר רק
על שאלות הלכתיות
אלא על הגורמים
המניעים את הסוגיה.**

להסתפק רק בהבנת המהלכים עצמם. צריך להבין את חכמת הגמרא, ולא להפכה לאוסף של 'זורטים'. להבין לעומק ובבהירות - מה חשבו התנאים, מה חשבו האמוראים. ליתר דיוק: מה הטריד אותם? כשאני נוגע במוטרדות של חז"ל או של הראשונים, אני צריך להבין אותה על כל צדדיה: הפרשניים, ההיסטוריים, ההגותיים, ועוד. בשלב הבא של הלימוד צריך לשאול - "איפה נמצאת הסוגיה בעולם שלי". מה היא אומרת לי?

אלו שאלות היא מפנה כלפיי? לא מדובר רק על שאלות הלכתיות אלא על הגורמים המניעים את הסוגיה. מה מעוררים המושגים שלמדתי בסוגיה בעולמי שלי? כיצד הסוגיה תתמקם ותהיה נוכחת במרחב החיים שלי, כיצד השפה של הסוגיה או של הראשונים תכנס לשפתנו שלנו ותשפיע עליה. זה שילוב של שכל ולב במובן של לימוד והפנמה, של הבנת שפה והפנייתה פנימה, אל שפתי שלי. כמובן שלצורך כך עלינו להכשיר תלמידים הדוברים את שפתה של הגמרא ושל הראשונים, שהיא שפתם האינטימית והלימודית, אך גם יודעים להשתמש בכלי ניתוח ביקורתיים כמחקר התלמוד מחד, ומאידך יודעים להתבונן ולנסח את ההגות הבוקעת מן הסוגיה. לימודי החסידות - תחום נוסף החשוב לדעתי בלימודים בישיבה

הוא לימודי החסידות. הסיבה ללימודי חסידות בהיקף נרחב ובעומק רב נעוצה בעבודה שהחסידות היא השפה המרכזית בעבודת ה' קיומית. היא מאפשרת לבני זמננו את המפגש עם עצמם, בתוך עולם התורה. אני מרגיש שצעירים רבים מחפשים כנות פנימית, לדבר מבפנים, מהמרחב האישי שלהם - לא רק מהשכל, לא מתוך פאתוס אידיאולוגי אלא ממשות חיה. אין סיפוק בציטוט סיסמאות, יש שאיפה עמוקה לגעת בממשות של הדברים. החסידות מהווה כלי חשוב ואולי החשוב ביותר למימוש מטרות אלו. אולם על החסידות להיות נוכחת כעבודה פנימית,

**יש שאיפה עמוקה
לגעת בממשות של
הדברים. החסידות
מהווה כלי חשוב
ואולי החשוב ביותר
למימוש מטרות אלו.
אולם על החסידות
להיות נוכחת כעבודה
פנימית, לא רק
כריגוש.**

לא רק כריגוש. הדגש בשיבה הוא צריך להיות על ה"מוחין" של החסידות, על החכמה, לא רק על התועדות עם דג מלוח וקצת משקה. בחסידות יש חכמה עמוקה ותובנות מורכבות, שלא מתמצות בכרכורים וקפיצות, ובישיבה נעשה ניסיון ללמוד אותן ולפענח את סודן. הסוד הזה הולך יד ביד עם חיות וחוויה של אווירה, של ויעוד חסידי, של עבודה חסידית, אבל הוא

גם מייצר שפה שתביא לנפשנו שלנו את כל מה שיש בגרעין הפנימי של תורת החסידות. כאן השילוב של שכל ולב מתבצע בכיוון ההפוך - הריגוש החסידי מתרגם לשפה שמציעה לנפש מרחבים שיאפשרו לה עבודה ואמונה בעולמנו שלנו.

כמובן שהחסידות מהווה גורם מרכזי אבל לא בלבדי. גמרא, מחשבת

ראשונים אחרונים והרב קוק, הלכה וגם מחשבה מודרנית, כל אלו ביחד מהווים את הרקע הרוחני שבתוכו אנו חיים ויוצרים, לומדים ומלמדים.

עוד לא יצא לי לחשוב ככה על גמרא או על חסידות. חשבתי ש'שכל' זה גמרא ו'לב' זה חסידות. אתה מתאר לי מקום שבו השכל והלב הם שני קטבים שביניהם הלימוד והעבודה זזים כל הזמן... אין לימוד שלא נודע ב'לב', במקום הקיומי... האם הרעיונות האלו לא מורכבים מדי לשמיניסטים? האם לא כדאי להתחיל בלימוד מסודר, ורק אחריו לשאול את השאלות של ה'לב'?

הרב שג"ר: וודאי שחייבים ללכת בדרך זהירה ושקולה. זכור מה שאמרתי בהתחלה - המהלך החינוכי בישיבה לא בנוי על מהפכים, אלא על התפתחות הדרגתית. הגישה הבסיסית שעומדת בתשתית היא אמון בתלמיד, ודרישה לכנות.

השאלה שאני מפנה לשמיניסט היא: "האם הדברים האלו יוצרים אצלך תהודה?", זה המבחן המרכזי. האם הם מדברים אליך, ומעוררים משהו בפנים? אם כן, זה המקום הנכון בשבילך. לא צריך ללכת שבי אחרי הבטחות או מילים גבוהות. המבחן הוא מבחן הלב. מה שכן צריך הוא לא להשאיר ניצוץ כזה כניצוץ ותו לא; יש להיפתח. אם יש 'קליק', אם נער צעיר מרגיש כי הדברים נוגעים לו, ייתכן וכאן מקומו, אך עליו לברר יותר, להיפגש, להיחשף, אזי ידע אל נכון את עצמו ויחסו לישיבה.

מה שאתה אומר נוגע בי. אבל אני עדיין לא מבין עד הסוף איך ישיבה כזאת נראית. עד כמה זה בית מדרש שלומדים בו 'יומם ולילה' ועד כמה זה מקום שפתוח לעולמות שמבחוץ לו?

הרב שג"ר: אני מדבר על בית מדרש במלוא המובן של המילה - מקום לדרישת א-לוקים. לא מדובר רק על מילים: אני מדמין בית מדרש של זקנים ופאות, של ערימת ספרים של ראשונים ואחרונים, מקום שורשי שרק בו יכולים להיות מונחים לצד ערימת הספרים

התורניים גם ספרי פילוסופיה, ספרות ותרבות, להנהיר את השאלות החמורות שבהן אנחנו עוסקים - או כני ציור כדי לבטא את רשמי הנפש נוכח הסוגיה, נוכח ערימות הספרים.

הדרישה והבקשה הזאת קשורה לפתיחות, פתיחות שלא נובעת מאדישות אלא מרצון עמוק לקשר עם הקב"ה ועם התורה. פתיחות איננה 'פריצות' - היא לא מטרה בפני עצמה. הפתיחות הינה הקשבה למרחב שבו אנו חיים ורצון לבקש בתוכו את ה'.

הפתיחות הזו לא נשארת רק ביחס

ללימוד ולחשיבה אלא מקרינה על היחסים החבריים - להיות פתוח למי שלא דומה לנו, לקבל את הזולת כפי שהוא. אלו דברים שנוצרו גם בחבורה הצעירה בישיבה, שבה נוצר קשר עמוק, גם בין טיפוסים שונים.

כפי שאמרתי, הגישה הבסיסית בישיבה היא של אמון. אדם שבא

**אני מדבר על בית
מדרש במלוא המובן
של המילה - מקום
לדרישת א-לוקים.
לא מדובר רק על
מילים: אני מדמין
בית מדרש של זקנים
ופאות, של ערימת
ספרים של ראשונים
ואחרונים, מקום
שורשי**

לישיבה בא ללמוד. זו הנחת העבודה, ואנו סומכים עליו. תלמיד הלומד מתוך אילוצים חיצוניים, בין אם אלו אילוצים של המערכת, ובין אם אלו אילוצים פרי לחץ חברתי או אפילו רגשי אשמה הקיימים לעיתים בבסיס הלימוד, בסופו של דבר יוצא שכרנו בהפסדנו. אמנם 'לכדנו' אותו לזמן מסוים, אבל אח"כ הוא יצא וזה יתפוגג. גם אם הוא יישאר בתוך מערכת האילוצים, זה לא מה שאנחנו מחפשים. האמונה הבסיסית היא שרק מה שאתה עושה מתוך חופש והזדהות הוא בר קיימא.

כמובן שכל מוסד צריך מסגרת, אך צריך למצוא את היחס בין המסגרתיות והמבנה לחופש האישי, החופש לעשות, לחשוב, לתת מרווח רוחני, שרק מתוכו יוצרים יצירה ממשית. מציאת היחס הזה איננה פשוטה, אך מנקודת המוצא של אמון ובחירה תוכל לצמוח "קבלת עול מלכות שמים" כנה ואמיתית.

__תאר לי איך נראה בעיניך תלמיד ישיבה.

הרב שג"ר: מצד אחד, תלמיד הישיבה הוא בעל חשיבה ביקורתית, משיכה להבנה של דברים, לחכמת התורה, להסברים ולידיעה, ומצד שני, הוא איננו טיפוס אינטלקטואלי מנוכר וקר אלא טיפוס עם לב, זהות פנימית, שמחה וחום.

ברור שהמינון הפנימי בין החלקים שונה מאדם לחברו, אך מי שאין לו שילוב כזה, והוא נמצא באחד הקטבים, יהיה לו קשה להשתלב בישיבה, האוחזת גם בלימוד מעמיק ורציני, וגם בעבודה פנימית ובשאיפה שהלימוד יבטא זהות קיומית.

כמו כן, חשוב ביותר שלתלמיד יהיה איזון בין העבודה האישית שלו לבין הפנייה החוצה כלפי חבריו, כלפי עם ישראל, כלפי הזולת. הייתי מנסח זאת כך: תלמיד ישיבה הוא נער שיש לו תחושת אחריות עמוקה - לתורה, לחבריו, לעם ישראל, לנפשו.

__ומילה לסיום...?

הרב שג"ר: אני רואה בישיבה מוסד פורץ דרך. אם אנסה למקד את פריצת הדרך, נראה לי כי ההתמודדות באופן ממשי עם השאלות והבעיות של הדור, היא החידוש המשמעותי בישיבה. ההכרה כי הנוסחאות של העבר לא בהכרח מתאימות לדור, להווה, למציאות שלנו.

**במובן הזה הרב
קוק ראה את עצמו
כמהפכן האמיתי,
כמי שבא לבחון את
המסורת המקובלת אל
מול אתגרי התקופה,
ולהציע כיוון רוחני
רלוונטי, ואנו רוצים
להמשיך את דרכו.**

תורתו של הרב קוק היוותה פריצה אדירה. הרב קוק, בחידוש שלו, בהבנתו את המציאות, בכיוונים הרוחניים שהוא פתח, קידם את העולם היהודי צעדים גדולים קדימה, אך חשוב לזכור כי, כדברי הרב עצמו, "כל זמן מאיר בתכונתו" - כלומר, אסור לדבוק במשהו מסוים, להיצמד לתיאוריה מבלי לראות את המתרחש והבוקע אלינו מהמציאות.

בישיבה יש התמודדות כנה, ניסיונות אמיתיים לקרוא את המפה, ולהציב אפשרות של עבודת ה' ולימוד תורה לאור ההבנה של התקופה. הפתרונות לא מלאים, וצריך להמשיך ולקדם אותם, ופה בדיוק נמצאת השליחות שדיברתי עליה.

במובן הזה הרב קוק ראה את עצמו כמהפכן האמיתי, כמי שבא לבחון את המסורת המקובלת אל מול אתגרי התקופה, ולהציע כיוון רוחני רלוונטי, ואנו רוצים להמשיך את דרכו.

ישיבת 'שיח יצחק', מיסודם של הרב שג"ר זצ"ל ושל הרב יאיר דרייפוס, מחדשת פניה מתוך חלום להצמיח בני תורה שהם **"עניין אחר לגמרי"**. עם הצטרפותם של הרב נעם סמט והרב אורי ליפשיץ לראשות הישיבה, ועם המעבר לקמפוס החדש בגבעת הדגן שבאפרת, הישיבה יוצאת לדרך חדשה וההרשמה לשיעור א' (תש"פ) בעיצומה.

לפרטים, שאלות ותיאום הגעה: הרב יוסי גמליאל 050-7700841